

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 41Cob/84/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118345492
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miriam Boborová Sninská
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2024:6118345492.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miriam Boborovej Sninskej a členiek senátu JUDr. Miroslavy Púchovskej a JUDr. Zuzany Konárikovej, v právnej veci žalobcu žalobcu Transtav s.r.o., , so sídlom, M.R. Štefánika - Tržnica 1250, 050 01 Revúca, IČO: 36 783 633 zastúpeného JUDr. Vladimírom Sidorom, advokátom so sídlom Železničná 4/A, 920 01 Hlohovec, proti žalovanému A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. XXXX/XX, XXX XX A., zastúpenému Advokátska kancelária JUDr. Matej Valient, so sídlom Jesenského 232, 958 01 Partizánske, o zaplatenie 25.036,24 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Partizánske, č.k. 3Cb/7/2020-420 zo dňa 22. novembra 2022, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Partizánske, č.k. 3Cb/7/2020-420 zo dňa 22. novembra 2022, p o t v r d z u j e .

Žalobcovi priznáva proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi istinu 25 036,24 Eur, úrok z omeškania 9,05% ročne zo sumy 307,70 Eur od 13.10.2014 do zaplatenia, úrok z omeškania 9,05% ročne zo sumy 12 681,70 Eur od 16.11.2014 do zaplatenia, úrok z omeškania 9,05% ročne zo sumy 3 385,31 Eur od 05.10.2014 do zaplatenia, úrok z omeškania 9,05% ročne zo sumy 8 054,76 Eur od 12.12.2014 do zaplatenia, úrok z omeškania 9,05% ročne zo sumy 606,77 Eur od 09.11.2014 do zaplatenia, zmluvnú pokutu 0,05% denne zo sumy 307,70 Eur od 13.10.2014 do zaplatenia, zmluvnú pokutu 0,05% denne zo sumy 12 681,70 Eur od 16.11.2014 do zaplatenia, zmluvnú pokutu 0,05% denne zo sumy 3 385,31 Eur od 05.10.2014 do zaplatenia, zmluvnú pokutu 0,05% denne zo sumy 8 054,76 Eur od 12.12.2014 do zaplatenia, zmluvnú pokutu 0,05% denne zo sumy 606,77 Eur od 09.11.2014 do zaplatenia, náklady spojené s uplatnením pohľadávky 40,-Eur, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň priznal žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. V odôvodnení rozsudku súd uviedol, že žalobca sa žalobou domáha zaplatenia sumy 25.036,24 Eur s príslušenstvom a náhrady trov konania, pričom žalobu odôvodnil tým, že na základe dopytu žalovaného, ako štatutára spoločnosti AMS - PROFIT s. r. o. v konkurze (ďalej len ako „AMS - PROFIT s. r. o.“), IČO: 45 951 756, žalobca vyhotovil cenovú ponuku číslo PO_99_2014_KA zo dňa 11.08.2014 na drvené kamenivo frakcie 0/63 a frakcie 0/125 a následne cenovú ponuku číslo PO_17_2014_BE zo dňa 19.08.2014 na betón triedy drvené kamenivo, betón triedy ťažené kamenivo a dopravu a vykládku domiešavačom. Tieto cenové ponuky žalovaný ako štatutár vyššie uvedenej spoločnosti svojim podpisom potvrdil, ako aj Všeobecné obchodné podmienky, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť oboch cenových ponúk. Súd ďalej uviedol, že v čl. 3 bod 3.7 sa žalovaný, ako štatutárny orgán vyššie uvedenej spoločnosti zaviazal, že na seba preberá záväzok v plnej miere uspokojiť žalobcu ako veriteľa, v

prípade ak kupujúci (vyššie uvedená spoločnosť) nesplní riadne a včas svoje záväzky vyplývajúce z rámcovej, alebo čiastkovej zmluvy. Stal sa teda ručiteľom. Na základe telefonických objednávok bolo vyššie uvedenej spoločnosti dodané objednané kamenivo, prípadne betónové zmesi a na základe dodacích listov následne žalobca vystavil vyššie uvedenej spoločnosti faktúry: č. 1426027 vo výške 307,70 Eur, splatnú dňa 12.10.2014; č. 1426034 vo výške 14.681,70 Eur, splatnú dňa 15.11.2014; č. 1431036 vo výške 3.685,31 Eur, splatnú dňa 04.10.2014; č. 1426037 vo výške 8.054,76 Eur, splatnú dňa 11.12.2014 a č. 1431054 vo výške 5.306,77 Eur, splatnú dňa 08.11.2014. Vyššie uvedená spoločnosť uhradila iba časť svojho záväzku, a to vo výške 2.000 Eur z faktúry č. 1426034 a vo výške 4.700,- Eur z faktúry č. 1431054. Na úhradu z predmetných faktúr tak ešte zostáva suma 25.336,24 Eur. Žalobca si pred podaním žaloby uplatnil svoju pohľadávku voči vyššie uvedenej spoločnosti. Okresný súd Partizánske nárok žalobcu v celom rozsahu potvrdil rozsudkom sp. zn. 3Cb/31/2015 zo dňa 26.09.2017, právoplatným dňa 28.11.2017. Okresný súd Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 40K/17/2017 zo dňa 09.03.2018 rozhodol o vyhlásení konkurzu na majetok dlžníka - vyššie uvedenej spoločnosti. Vyhlásením konkurzu na majetok dlžníka sa rapidne znížili vyhliadky žalobcu na uspokojenie jeho pohľadávky, a preto si žalobca uplatnil nárok žalobou voči žalovanému.. Žalobca už podal žalobu na zaplatenie sumy 300,- Eur, ako časť pohľadávky vyplývajúcej z faktúry č. 1431036, ktorej Okresný súd Banská Bystrica platobným rozkazom sp. zn. 22Up/240/2018 zo dňa 19.04.2018 vyhovel. Platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť dňa 25.05.2018. Žalobca si zároveň žalobou uplatnil aj nárok na zákonný úrok z omeškania a zmluvnú pokutu.

3. Okresný súd Banská Bystrica ako súd upomínací vydal platobný rozkaz sp. zn. 4Up/746/2018 zo dňa 26.10.2018, proti ktorému podal žalovaný v zákonnej lehote vecne odôvodnený odpor.

4. Po vydaní platobného rozkazu žalobca Okresnému súdu Banská Bystrica oznámil, že žalobca na základe vydaného platobného rozkazu sp. zn. 4Up/476/2018 zo dňa 26.10.2018 podal návrh na vykonanie exekúcie, pričom súd na základe predmetného návrhu vydal dňa 17.04.2019 poverenie na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi JUDr. Andrejovi Martišikovi pod sp. zn. 392EX/136/19. Dňa 01.10.2019 žalovaný podal návrh na zastavenie exekúcie, ktorý odôvodnil tým, že platobný rozkaz nie je spôsobilým exekučným titulom z dôvodu, že nebol riadne doručený. Exekučný súd exekúciu uznesením zo dňa 24.01.2020 zastavil z dôvodu, že rozhodnutie nie je vykonateľné, keďže platobný rozkaz prevzal jeho otec, t.j. osoba odlišná od žalovaného. Žiadal preto, aby upomínací súd opätovne doručil platobný rozkaz žalovanému.

5. Proti platobnému rozkazu podal v zákonnej lehote žalovaný odpor, v ktorom poprel tvrdenia žalobcu, že by spoločnosť AMS - PROFIT s. r. o. prevzala vo vzťahu k žalobcovi akýkoľvek ručiteľský záväzok, pričom opak zo strany žalobcu nebol preukázaný. Komunikáciu so žalobcom pri dojednávaní zmluvných podmienok, vrátane podpisu príslušných listín, realizoval v zastúpení spoločnosti AMS - PROFIT s. r. o. jeho otec A. B. C. st., o ktorej skutočnosti svedčia aj cenové ponuky predložené žalobcom, kde sú uvedené kontaktné údaje (tel. č. XXXX XXX XXX) otca žalovaného. Žalobcom predložené listiny nie sú spôsobilé prívodiť vznik ručenia akejkoľvek osoby, nakoľko ustanovenie bodu 3.7 Všeobecných obchodných podmienok žalobcu nespĺňa požiadavku určitosti právneho úkonu. Jednak nie je naplnená požiadavka určitosti zabezpečeného záväzku, ktorá vyžaduje špecifikáciu záväzku čo do rozsahu (výška pohľadávky) obsahu a právneho titulu, a taktiež absentuje dostatočne určitá a presná identifikácia subjektu poskytujúceho ručenie. V cenových ponukách je uvedená iba kontaktná osoba za vyššie uvedenú spoločnosť, a to A. B. C., avšak takto sa okrem žalovaného volá aj jeho otec. Navyiac telefónne číslo uvedené pri tomto mene patrí práve otcovi žalovaného. Všeobecné obchodné podmienky predávajúceho, ako také, pokiaľ sú kupujúcim akceptované, zaväzujú iba kupujúceho, t.j. v tomto prípade vyššie uvedenú spoločnosť a je preto vylúčené, aby zakladali povinnosti tretím osobám. Za týchto okolností je vznik ručenia akejkoľvek tretej osoby, teda aj žalovaného vylúčený. Vzhľadom na uvedené žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť a priznať žalovanému plnú náhradu trov konania.

6. Žalobca vo vyjadrení k odporu žalovaného uviedol, že poukazuje na nedobromyseľné, až podvodné konanie žalovaného v súčinnosti s jeho otcom. Oba zneužívajú fakt, že sú menovci a majú rovnaký titul a v súvislosti s úradnými zásielkami (prevzatím) sa vyhovárajú jeden na druhého. Žalovaný na jednej strane v exekučnom konaní uviedol, že platobný rozkaz prevzal jeho otec, na druhej strane v tomto konaní uvádza, že do zmluvného vzťahu so žalobcom vôbec nevstúpil, ale naopak, dokumenty podpísal opäť jeho otec. Žalobca poukázal na skutočnosť, že voči žalovanému bol už správoplatný jeden platobný rozkaz (sp. zn. 22Up/240/2018), ktorý sa týkal totožnej veci ako je táto, avšak sa týkal

inej časti pohľadávky, v tomto konaní neuplatnenej. Žalovaný si teda musí byť svojho záväzku vedomý. Za tohto stavu má za to, že kúpna zmluva medzi žalobcom a žalovaným existovala a nárok žalobcu je v celom rozsahu dôvodný. Súd by teda mal prihliadnuť na skutočnosť, že hmotnoprávny vzťah medzi stranami sporu bol už posudzovaný a súdom uznaný. Žalobca poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1Cdo/133/2019. Tvrdil, že žalovaný nepodaním odporu v konaní vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 22Up/240/2018 akceptoval skutkový stav uvedený v tomto konaní, ktorý je identický so skutkovým stavom uvedeným v predmetnom konaní. Na základe optického skúmania podpisu na cenových ponukách, všeobecných obchodných podmienkach s podpismi na podanom návrhu na zastavenie exekúcie možno podľa žalobcu konštatovať a tiež podľa občianskych preukazov žalovaného a jeho otca možno konštatovať, že podpis na cenových ponukách patrí žalovanému. Zároveň poukázal na zmluvy, ktoré spoločnosť AMS - PROFIT s. r. o. uzatvárala s orgánmi verejnej moci a ktoré sú verejne dostupné. Žalovaný bol konateľom spoločnosti v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy so žalobcom. Žalobca je názoru, že telefónne číslo uvedené v cenových ponukách, ktoré má byť údajne telefónnym číslom otca žalovaného, je absolútne irelevantným údajom, pretože telefónne číslo nie je údajom preukazujúcim oprávnenie konať v mene spoločnosti. Ručiteľské vyhlásenie má požadovanú písomnú formu, pričom Všeobecné obchodné podmienky sú podpísané žalovaným. Skutočnosť, že žalovaný nie je označený menom, nespôsobuje neplatnosť alebo neurčitost' ručiteľského vyhlásenia, pričom poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Obo 182/99. Z obsahu Všeobecných obchodných podmienok v nadväznosti na cenovú ponuku je podľa žalobcu jednoznačné, kto predmetné dokumenty podpisoval. Poukázal na rozsudky Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 32 Odo 629/2006 zo dňa 28.05.2008, sp. zn. 32Cdo/3165/2007 a sp. zn. 32 Cdo 83/2013.

7. Žalovaný odmietol tvrdenia žalobcu o podvodnom konaní a zneužívaní skutočnosti, že s otcom majú rovnaké meno, priezvisko a titul. Nepoprel, že v rozhodnom čase bol konateľom spoločnosti AMS - PROFIT s. r. o., avšak niektoré obchody a objednávky, ako aj komunikáciu s obchodnými partnermi realizoval v mene spoločnosti otec žalovaného, k čomu bol spoločnosťou oprávnený. Žalovaný nepoprel, že pri uzatváraní zmluvy a prijímaní jednotlivých objednávok jednal práve so žalobcom. Žalovaný s jeho otcom nemôžu za to, že bol platobný rozkaz doručovaný nesprávne a nebol mu riadne doručený. Nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že by otázka existencie nároku žalobcu voči žalovanému bola medzi stranami sporu právoplatne rozhodnutá vzhľadom na právoplatne skončené konanie vedené na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 22Up/240/2018. Platobný rozkaz v tomto konaní bol žalovanému doručený vypršaním úložnej lehoty s fikciou doručenia do elektronickej schránky podľa ustanovenia § 32 ods. 5 písm. b) zákona o e-Governmente, t.j. bez toho, aby sa o ňom žalovaný dozvedel. Žalovaný preto proti platobnému rozkazu odpor nepodal. V tomto konaní sa žalobca domáhal zaplata žalovanej sumy titulom ručiteľského záväzku a nie titulom nezaplata kúpnej ceny za dodanie tovaru, teda predmet tohto konania nie je totožný s predmetom konania vedeným pod sp. zn. 22Up/240/2018. Rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, na ktoré žalovaný odkazoval, nie je možné na tento prípad aplikovať, keďže sa vzťahujú na také prípady, v ktorých bola určitá otázka hmotnoprávneho vzťahu prejednaná a vyriešená v rámci riadneho súdneho konania právoplatným rozsudkom a nie v skrátanom konaní platobným rozkazom. Žalovaný v ostatnom zotrval na vyjadreniach uvedených v odpore.

8. Žalobca v priebehu konania prostredníctvom svojho právneho zástupcu doručil súdu návrh na zmenu strany sporu na strane žalobcu. Súd uznesením č.k. 3Cb/7/2020-173 zo dňa 09.02.2021 pripustil, aby z konania vystúpil doterajší žalobca B. E. - F., IČO: 37 542 532, s miestom podnikania Revúca, M.R. Štefánika - Tržnica 1250, a aby do konania na jeho miesto ako žalobca vstúpila spoločnosť Transtav s.r.o., IČO: 36 783 633, so sídlom Revúca, M.R. Štefánika - Tržnica 1250. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 16.03.2021.

9. Následne súd prvej inštancie uznesením č.k. 3Cb/7/2020-177 zo dňa 12.04.2021 nariadil znalecké dokazovanie, pričom znaleckou úlohou poveril JUDr. Jaroslava Kovalického, znalca z odboru Písmoznalectvo, odvetvie Ručné písmo s miestom výkonu činnosti v Bratislave. Úlohou znalca bolo určiť pravosť/nepavosť podpisu žalovaného na Všeobecných obchodných podmienkach k cenovej ponuke č. PO_99_2014_KA zo dňa 11.08.2014 a Všeobecných obchodných podmienkach k cenovej ponuke zo dňa 19.08.2014. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 12.05.2021.

10. Dňa 20.07.2022 bol súdu znalcom doručený znalecký posudok č. 9/2022, na základe ktorého žalovaný tvrdil, že tvrdenia žalobcu neboli preukázané ani znaleckým dokazovaním.

11. Z obsahu znaleckého posudku vyplýva, že nebolo možné vylúčiť, že originály sporných podpisov môžu byť vlastnoručnými podpismi žalovaného, avšak z dôvodu, že podpisy žalovaného mali iba jednoduchú štruktúru, mohol znalec konštatovať len nerozhodný záver skúmania, t.j. nebolo možné jednoznačne potvrdiť, že originál sporných podpisov na sporných písomnostiach je pravým podpisom žalovaného.

12. Súd vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi, výsluchom svedkov a znaleckým dokazovaním a dospel k záveru, že žaloba je v celom rozsahu dôvodná. Mal za to, že v konaní nebolo sporné, že medzi žalobcom a spoločnosťou AMS - PROFIT s. r. o. bola uzatvorená kúpna zmluva na základe ktorej sa žalobca zaviazal dodať tovar za odplatu. Rovnako nebolo sporné, že spoločnosť AMS - PROFIT s. r. o. si svoj záväzok voči žalobcovi nespĺnila. Spornou bola skutočnosť, či je žalovaný ručiteľom záväzku spoločnosti AMS – PROFIT s. r. o.. Pohľadávka žalobcu bola na základe predložených faktúr v celkovej výške 32.036,24 Eur. Právoplatným rozsudkom Okresného súdu Partizánske, č. k. 3Cb/31/2015-281 zo dňa 26.09.2017 bol žalobcovi voči spoločnosť AMS - PROFIT s. r. o. priznaný nárok vo výške 25.336,24 Eur.

13. V konaní bolo podľa súdu prvej inštancie sporným, či je žalovaný ručiteľom spoločnosti AMS - PROFIT s. r. o. v rámci záväzku voči žalobcovi. Uviedol, že ručenie je právny vzťah medzi ručiteľom a veriteľom, obsahom ktorého je záväzok, že ak dlžník voči veriteľovi nespĺní svoj záväzok, uspokojí ho ručiteľ. Podstatou (obsahom) ručenia je sľub ručiteľa, že uspokojí veriteľa, ak dlžník svoj dlh nespĺní. Zároveň je potrebná aj akceptácia (hoci aj neformálna, faktická) veriteľa, že tento sľub prijíma; bez nej nemôže byť ručenie voči nemu účinné. Akceptácia veriteľa môže byť prezumovaná.

14. Pokiaľ žalovaný namietal, že Všeobecné obchodné podmienky nepodpísal, teda mu nemohol vzniknúť ručiteľský záväzok, súd konštatoval, že zo znaleckého dokazovania vyplýva, že nemožno jednoznačne určiť, ale ani vylúčiť, že Všeobecné obchodné podmienky boli podpísané žalovaným. Podľa jeho názoru v tomto prípade bremeno tvrdenia, že žalovaný nepodpísal Všeobecné obchodné podmienky leží na žalovanom. Ten podľa súdu dôkazné bremeno svojho tvrdenia neunesol, keďže nepreukázal, že Všeobecné obchodné podmienky nepodpísal, a tieto podpísal jeho otec. Svedok A. B. C., PhD. síce na pojednávaní dňa 03.12.2020 uviedol, že on podpísal Všeobecné obchodné podmienky, toto tvrdenie je však v rozpore s tvrdením svedka G. H. I., ktorý na pojednávaní dňa 15.10.2020 uviedol, že Všeobecné obchodné podmienky podpísal žalovaný. V priebehu konania žalovaný nepredložil plnomocenstvo na zastupovanie spoločnosti AMS - PROFIT s. r. o. udelenú v prospech jeho otca. Ďalej uviedol, že na samotných Všeobecných obchodných podmienkach je uvedené, že za kupujúceho Všeobecné obchodné podmienky podpisuje štatutárny orgán, ktorým bol v čase podpisu Všeobecných obchodných podmienok žalovaný. Podľa názoru okresného súdu žalovaný jednoznačne nepreukázal, že by nepodpísal Všeobecné obchodné podmienky, a preto neunesol dôkazné bremeno svojho tvrdenia a súd na Všeobecné obchodné podmienky nahliadal tak, že ich podpísal žalovaný.

15. Následne sa súd zaoberal náležitosťami vyhlásenia ručiteľa a konštatoval, že ručiteľský záväzok mal vzniknúť na základe podpisu Všeobecných obchodných podmienok žalovaným. Súd dospel k záveru, že Všeobecné obchodné podmienky spĺňajú náležitosť písomnej formy. Záväzok spoločnosti AMS - PROFIT s. r. o. voči žalobcovi vyplýva z cenových ponúk a jednotlivých faktúr. Cenové ponuky sú zároveň v tomto prípade kúpnyimi zmluvami na dodanie tovaru, ktorého množstvo a akosť je vyfakturované faktúrami vystavenými žalobcom. Z cenových ponúk podľa súdu vyplýva, že žalobca je dodávateľom tovaru, zároveň teda čo sa týka úhrady odplaty za dodaný tovar, aj veriteľom pohľadávky. Spoločnosť AMS - PROFIT s. r. o. je kupujúcim, teda čo sa týka úhrady odplaty za dodaný tovar dlžníkom. Za obchodnú spoločnosť koná konateľ spoločnosti, v tomto prípade štatutárny orgán. Ten by mal za spoločnosť AMS - PROFIT s. r. o. podpísať cenové ponuky a Všeobecné obchodné podmienky. Súd zistil, že podľa obchodného registra bol štatutárnym orgánom spoločnosti AMS - PROFIT s. r. o. žalovaný. Podľa názoru súdu prvej inštancie sú vo Všeobecných obchodných podmienkach veriteľ, dlžník a ručiteľ označený dostatočne, keďže Všeobecné obchodné podmienky podpísal ako žalobca, tak aj štatutárny orgán kupujúceho - spoločnosti AMS - PROFIT s. r. o., ako je uvedené vo Všeobecných obchodných podmienkach. Súd tiež skúmal náležitosť presného určenia záväzku a vyhlásenia ručiteľa, že ak dlžník svoju pohľadávku nespĺní, splní ju za dlžníka. Uviedol, že z bodu 1.1 Všeobecných obchodných

podmienok vyplýva, že kúpne zmluvy na tovar sa budú uzatvárať v budúcnosti (vo Všeobecných obchodných podmienkach označené ako „čiasťkové zmluvy“), buď na základe písomnej cenovej ponuky, alebo na základe písomnej objednávky kupujúceho. V čase uzatvorenia Všeobecných obchodných podmienok tak nebolo možné presne vyčísliť záväzok dlžníka. To však nie je prekážkou neurčitého uvedenia záväzku, pretože v bode 3.7 Všeobecných obchodných podmienok štatutár spoločnosti AMS - PROFIT s. r. o. vyhlásil, že na seba preberá záväzok v plnej miere uspokojiť predávajúceho ako veriteľa, v prípade ak kupujúci ako dlžník nespĺní riadne a včas svoje záväzky vyplývajúce z rámcovej, alebo čiastkovej zmluvy. Z uvedeného ustanovenia podľa okresného súdu vyplýva, že štatutár spoločnosti AMS - PROFIT s. r. o. sa zaväzuje ručiť za všetky záväzky spoločnosti AMS - PROFIT s. r. o., a to v plnej miere, ktoré vyplývajú buď z rámcovej alebo čiastkových zmlúv. To znamená, že ručí za všetky záväzky v rámci obchodného vzťahu medzi žalobcom a spoločnosťou AMS - PROFIT s. r. o.. Súd takto vymedzené určenie záväzku považoval za presné a dostatočné určenie, keďže je jasné, za aké záväzky a z akých právnych úkonov štatutár spoločnosti AMS - PROFIT s. r. o. ručí. Zároveň podľa názoru okresného súdu nebolo možné záväzok špecifikovať presnejšie, keďže kúpne zmluvy mali byť uzatvorené v budúcnosti. Rovnaký názor ako súd vyjadril aj Najvyšší súd Českej republiky (rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 9. februára 2000, sp. zn. 32 Cdo 2384/98, ako aj rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 28. mája 2008, sp. zn. 32 Odo 629/2006), keď ako určité akceptoval ručiteľské vyhlásenie, podľa ktorého sa ručiteľ zaviazal uhradiť „všetky finančné záväzky dlžníka, ktoré vznikli na základe konkrétnej úverovej zmluvy“, a uznal, že takéto vyhlásenie sa vzťahuje na všetky finančné záväzky dlžníka voči veriteľovi, ktoré pre neho vyplývajú z úverovej zmluvy, ako aj na záväzky, ktoré vzniknú v budúcnosti. Súd preto považoval záväzok z hľadiska jeho obsahu, rozsahu a právneho dôvodu za dostatočne identifikovateľný. Zároveň sa štatutár (žalovaný) spoločnosti AMS - PROFIT s. r. o. v bode 3.7 Všeobecných obchodných podmienok zaviazal uspokojiť záväzok žalobcu v plnej miere v prípade, ak kupujúci (spoločnosť AMS - PROFIT s. r. o.) nespĺní záväzok riadne a včas, čím je podľa názoru okresného súdu splnená posledná náležitosť vyhlásenia ručiteľa.

16. Pokiaľ žalovaný zároveň namietal, že ručiteľské vyhlásenie musí byť podpísané samostatne ručiteľom, a nie ako podpis štatutára spoločnosti, súd sa s takýmto názorom nestotožnil a poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Obdo V 87/2007 (ZSP 7/2011), ktorým najvyšší súd konštatoval, že „Skutočnosť, že zmluva, ktorej obsahom je aj ručiteľský záväzok, obsahuje iba jeden podpis za situácie, že záväzok obchodnej spoločnosti zabezpečuje ručením jej spoločník, ktorý je zároveň konateľom spoločnosti, nespôsobuje bez ďalšieho jej neplatnosť.“ Bolo by zbytočné a nevhodné, aby listinu súčasťou ktorej je aj ručiteľské vyhlásenie štatutára, respektíve konateľa spoločnosti podpisoval štatutár/konateľ raz za spoločnosť a raz vo svojom mene, keď je zjavné, že svojim jedným podpisom môže konať tak v mene spoločnosti ako aj vo svojom mene. Vzhľadom na uvedené považoval súd ručiteľské vyhlásenie za platné.

17. Súd mal za to, že ručiteľské vyhlásenie žalovaného je platné, a teda ručí za záväzok spoločnosti AMS - PROFIT s. r. o. v prospech žalobcu. Žalobca zároveň preukázal, že si najskôr uplatnil svoj nárok voči spoločnosti AMS - PROFIT s. r. o., ako vyplýva z rozsudku Okresného súdu Partizánske sp. zn. 3Cb/31/2015 zo dňa 26.09.2017. Keďže k splneniu záväzku zo strany spoločnosti AMS - PROFIT s. r. o. nedošlo, žalobca si mohol a aj si prostredníctvom tejto žaloby svoj nárok uplatnil voči žalovanému. Výška nároku žalobcu nebola medzi stranami sporu sporná a súd ju mal preukázanú z faktúr predložených žalobcom. Keďže súd považoval žalobu v celom rozsahu za dôvodnú, uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 25.036,24 Eur, teda žalobe vyhovel.

18. Keďže bol žalovaný so zaplatením dlžnej sumy v omeškaní, priznal súd žalobcovi popri istine aj zákonný úrok z omeškania podľa § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka, a to vo výške podľa § 1 nariadenia vlády č. 21/2013 Z.z., a to vždy odo dňa nasledujúceho po dni splatnosti tej - ktorej faktúry (t.j. od prvého dňa omeškania) až do zaplatenia. Súd teda priznal žalobcovi úrok z omeškania vo výške 9,05% ročne zo sumy 307,70 Eur od 13.10.2014 do zaplatenia, zo sumy 12.681,70 Eur od 16.11.2014 do zaplatenia, zo sumy 3.385,31 Eur od 05.10.2014 do zaplatenia, zo sumy 8.054,76 Eur od 12.12.2014 do zaplatenia, zo sumy 606,77 Eur od 09.11.2014 do zaplatenia.

19. Súd zároveň priznal žalobcovi ním uplatnenú zmluvnú pokutu. Táto je v bode 3.6 Všeobecných obchodných podmienok dohodnutá vo výške 0,8% z dlžnej sumy za každý, aj začatý deň omeškania. Súd takto dohodnutú zmluvnú pokutu nepovažoval za neprimerane vysokú, pričom žalobca si uplatnil zmluvnú pokutu v nižšej výške 0,5% z dlžnej sumy za každý deň omeškania. Súd žalobcovi priznal

zmluvnú pokutu vždy odo dňa nasledujúceho po dni splatnosti tej - ktorej faktúry (t.j. od prvého dňa omeškania) až do zaplatenia. Súd teda priznal žalobcovi zmluvnú pokutu vo výške 0,05% denne zo sumy 307,70 Eur od 13.10.2014 do zaplatenia, zo sumy 12.681,70 Eur od 16.11.2014 do zaplatenia, zo sumy 3.385,31 Eur od 05.10.2014 do zaplatenia, zo sumy 8.054,76 Eur od 12.12.2014 do zaplatenia, zo sumy 606,77 Eur od 09.11.2014 do zaplatenia,

20. Vzhľadom k tomu, že bol žalovaný so zaplatením dlžnej sumy v omeškaní, priznal súd žalobcovi popri istine a zákonom úroku z omeškania aj paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky podľa § 369c Obchodného zákonníka, a to vo výške podľa § 2 nariadenia vlády č. 21/2013 Z.z. Súd teda priznal žalobcovi paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40 Eur.

21. O splatnosti prisúdenej sumy súd rozhodol podľa § 232 ods. 3 CSP. Na určenie dlhšej ako zákonnej lehoty na plnenie súd dôvod nezistil.

22. O náhrade trov konania súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal náhradu trov konania vo výške 100%, keďže žalobca mal vo veci úplný úspech.

23. Proti rozsudku v zákonnej lehote prostredníctvom právneho zástupcu podal odvolanie žalovaný, ktorý navrhol, aby odvolací súd žalobu žalobcu zamietol a aby priznal žalovanému právo na náhradu trov proti žalobcovi v rozsahu 100 %, resp., aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové prejednanie a rozhodnutie.

24. Žalovaný v odvolaní uviedol, že napáda celý rozsudok z dôvodov podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f) a h) CSP.

25. Pokiaľ súd prvej inštancie uzavrel, že ručiteľský záväzok žalovaného vznikol platne, a preto žalobe žalobcu vyhovel, s týmto názorom súdu prvej inštancie žalovaný nesúhlasí a považuje ho za nesprávny. Žalovaný poukázal na body 41. až 47. odôvodnenia napadnutého rozsudku, ktoré sú podľa neho absolútne nesprávne, nezrozumiteľné a nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní.

26. Žalovaný poukázal na závery znaleckého posudku č. 9/2022 zo dňa 12.04.2022, vypracovaného znalcom Ing. Jaroslavom Kovalickým, pričom zo záverov uvedeného znaleckého posudku vyplýva, že na základe vykonaného znaleckého dokazovanie nebolo jednoznačne a nad všetky pochybnosti potvrdené, že podpisy na sporných všeobecných obchodných podmienkach patria žalovanému. Za takto zisteného skutkového stavu podľa žalovaného nie je možné prijať záver, že žalovaný nepreukázal svoje tvrdenie o tom, že Všeobecné obchodné podmienky podpísal, na ktorých mal prevziať ručiteľský záväzok za dlžníka žalovaný skutočne aj podpísal. Žalovaný tiež tvrdí, že ak súd uloží určitú povinnosť vo výroku rozsudku strane sporu, v tomto prípade žalovanému, musí byť preukázané, že je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, nie je možné vychádzať len z predpokladu, že nie je možné jednoznačne potvrdiť, ale ani jednoznačne vylúčiť, že žalovaný je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti a je teda ručiteľom.

27. Žalovaný tvrdí, že je absolútne neprijateľné, aby súd prvej inštancie svoje rozhodnutie o povinnosti žalovaného ako ručiteľa zaplatiť žalobcovi žalovanú istinu (spolu s príslušenstvom), založil výlučne na tom, že nie je možné jednoznačne vylúčiť, že žalovaný skutočne ručiteľský záväzok prevzal, keď takémuto záveru nesvedčí žiadny iný hodnoverný dôkaz.

28. Žalovaný poukázal na výsluch svedka A. B. C.,A., ktorý výslovne potvrdil, že Všeobecné obchodné podmienky podpísal on, a teda ich nepodpísal žalovaný. Ďalší svedok, a to G. H. I., ktorý však nevedel jednoznačne uviesť, kto podpísal Všeobecné obchodné podmienky, podľa jeho názoru tieto Všeobecné obchodné podmienky podpísala osoba, ktorú svedok A. B. C. PhD. predstavil ako svojho syna, avšak s odstupom času už nevie jednoznačne potvrdiť, či ich podpísal žalovaný.

29. Za takto zisteného skutkového stavu podľa názoru žalovaného nie je možné žalobe vyhovieť. Žalovaný tiež poukázal na to, že k nejednoznačnému záveru znaleckého dokazovania prispel najmä žalobca, ktorý nepredložil originály listín, na ktorých sa mala znaleckým dokazovaním skúmať pravosť podpisu žalovaného. Vyhodnotením jednotlivých dôkazov samostatne, ako aj v ich vzájomných

súvislostiach je potrebné podľa žalovaného vyhodnotiť tieto dôkazy tak, že nie je možné potvrdiť platné uzatvorenie ručiteľského záväzku, a preto je nevyhnutné žalobu žalobcu zamietnuť.

30. Ďalej žalovaný uviedol, že odhliadnuc od žalobcom uvádzaného tvrdenia, že dôkazné bremeno o tom, že ručiteľ nepodpísal ručiteľský záväzok zaťažuje žalovaného, avšak žalovaný v tomto prípade preukázal svoje tvrdenie, že ručiteľské vyhlásenie nepodpísal, a to špecifikovaným znaleckým posudkom, z obsahu ktorého vyplýva, že nie je možné jednoznačne potvrdiť, že podpis na Všeobecných obchodných podmienkach patrí žalovanému.

31. Podľa názoru žalovaného správnou interpretáciou záverov znaleckého posudku je možné dospieť k jedinému správne záveru, a to, že žalovaný preukázal svoje tvrdenie o tom, že nepodpísal Všeobecné obchodné podmienky k cenovej ponuke č. PO_99_2014_KA zo dňa 11.08.2014 a Všeobecné obchodné podmienky k cenovej ponuke zo dňa 19.08.2014, a teda právny názor súdu prvej inštancie o tom, že žalovaný svoje tvrdenie nepreukázal, je nesprávny.

32. Žalovaný tvrdí, že uvedené listiny nikdy nepodpísal.

33. Ďalej žalovaný v odvolaní uviedol, že výklad právnej normy súdmi nemôže byť svojvoľný ale musí rešpektovať základné metódy výkladových pravidiel podľa všeobecnej teórie práva, pričom podľa názoru žalovaného v tomto prípade súd prvej inštancie si osvojil výklad právnej normy, ktorý je v rozpore so základnými metódami výkladových pravidiel právnej normy. Z týchto dôvodov podľa žalovaného súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, čo má za následok nesprávne rozhodnutie súdu vo veci samej. Ďalej podľa názoru žalovaného súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav.

34. Žalovaný tiež poukázal na právny názor vyslovený v odôvodnení rozsudku NS SR, sp.zn. 1Cdo/83/2007.

35. Ďalej žalovaný považoval napadnutý výrok rozsudku za nedostatočne odôvodnený a tvrdí, že odôvodnenie rozsudku je nejasné, nezrozumiteľné a zmätočné. Žalovaný teda odvolaním namieta aj nedostatočné odôvodnenie rozsudku a porušenie ustanovenia § 220 ods. 2 CSP, pričom ide o vadu, ktorá je porušením základného práva strany konania na spravodlivý proces. Žalovaný má za to, že súd sa v napadnutom rozsudku nedostatočne vysporiadal s výsledkami vykonaného dokazovania. Žalovaný tiež poukázal na právny názor vyslovený v rozhodnutí Ústavného súdu SR, sp.zn. IV. ÚS 150/03 a I. ÚS 301/06, z ktorých vyplýva, že Ústavný súd považuje za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchyľne od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti.

36. Žalovaný tvrdí, že v tomto prípade je výrok týmto odvolaním napadnutého rozsudku v rozpore s výsledkami dokazovania, nakoľko nebolo preukázané tvrdenie žalobcu, že žalovaný skutočne podpísal ručiteľské vyhlásenie. Z tohto dôvodu nie je možné žalobe žalobcu vyhovieť.

37. Žalobca sa vyjadril k odvolaniu žalovaného prostredníctvom právneho zástupcu podaním zo dňa 27.02.2023, v ktorom navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil a aby zaviazal žalovaného k náhrade trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

38. Žalobca poukázal na čl. 8 CSP, ktorý stanovuje dôkaznú povinnosť strán v sporovom konaní, t.j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Žalobca má za to, že ak by pravosť, správnosť a úplnosť písomného prehlásenia (ručiteľského záväzku) bolo možné založiť iba na jeho formálnom popretí, aby listina stratila všetku dôkaznú silu, bolo by to v rozpore so samotným zmyslom a všeobecnou „použitelnosťou“ súkromno-právnych listín, ako takých.

39. Žalobca uviedol, že nespokojnosť žalovaného s výsledkom konania, v ktorom sám neprodukoval fakticky jediný dôkaz o tom, že na sporných listinách ide skutočne o podpis otca žalovaného, nemôže mať za následok zmenu (zrušenie) rozhodnutia. Pasivita žalovaného nemôže ísť na ťarchu správnosti procesného postupu súdu prvej inštancie. Žalobca tiež konštatoval, že povinnosťou súdu nie je dohľadávať tvrdenia či dôkazy, ktoré by prípadne boli spôsobilé privodiť v prospech žalovaného, priaznivejšie rozhodnutie, nakoľko zásady, ktorými je na rozdiel od mimosporového konania ovládané

sporové konanie, toto priamo vylučujú. Pokiaľ žalovaný nevyužil svoje procesné oprávnenia dostatočne, v konkrétnej vytvorenia priestoru na tvrdenie skutočností významných pre rozhodnutie a navrhovanie dôkazov na ich preukázanie, takýto postup ide výlučne na ťarchu žalovaného.

40. Žalobca konštatuje, že z vykonaného znaleckého dokazovania v spore vyplynulo, že nie je možné jednoznačne potvrdiť, ale ani vylúčiť, že sporný podpis je vlastnoručným podpisom žalovaného. To samo o sebe nevylučuje, ale predmetom dokazovania boli aj iné skutočnosti, z ktorých možno usudzovať, či sa stala skutočnosť, ktorá je predmetom dokazovania a ktorá objasňuje dokazovanú skutočnosť pomocou inej skutočnosti, ktorá má k dokazovaným skutočnostiam iba nepriamy vzťah.

41. Žalobca tvrdí, že žalovaný v priebehu tohto konania neprodukoval jediný dôkaz o tom, že ním uvádzané tvrdenia boli pravdivé, pričom žalobca opakovane poukázal na ustálenú súdnu prax. Podľa názoru žalobcu pokiaľ žalovaný tvrdil, že Všeobecné obchodné podmienky zo dňa 01.01.2014 k cenovej ponuke PO_99_2014_KA zo dňa 11.08.2014 a Všeobecné obchodné podmienky zo dňa 01.01.2014 k cenovej ponuke PO_17_2014_VE zo dňa 19.08.2014 (ďalej ako „sporné listiny“) podpísal otec žalovaného, bolo procesnou povinnosťou žalovaného o tom predložiť dôkaz.

42. Žalobca sa nestotožňuje s tvrdením žalovaného, že žalovaný preukázal svoje tvrdenie, že ručiteľské vyhlásenie nepodpísal, a to len formálnym poukazom na výsledok znaleckého dokazovania, z obsahu ktorého vyplýva, že síce nie je možné jednoznačne potvrdiť, že podpis na sporných listinách patrí žalovanému, avšak podľa žalobcu je potrebné zdôrazniť, že výsledkom znaleckého dokazovania rovnako nebol záver, že sporné listiny podpísal otec žalovaného (ako to tvrdil žalovaný). Z uvedeného nemožno mať za to, že žalovaný dôkazné bremeno uniesol.

43. Žalobca zároveň uviedol, že žalovaný tendenčne nepoukázal na tú časť znaleckého posudku, z ktorej jasne vyplýva, že nie je možné vylúčiť že sporné listiny žalovaný podpísal, a to na základe posúdenia identifikačnej hodnoty a miery výskytu zhodných znakov, podobných znakov, ktoré znalec zistil vzájomným porovnaním kópií sporných podpisov s predloženými porovnávacími podpismi A. B. C., nar. XX.XX.XXXX. Podľa názoru žalobcu, pokiaľ by bolo pravdivé tvrdenie žalovaného a otca žalovaného o tom, že podpis na sporných písomnostiach patrí otcovi žalovaného, znalec by nielenže podobné, resp. zhodné znaky nenašiel, avšak s vysokou mierou pravdepodobnosti by dokázal vylúčiť, že ide o podpis žalovaného.

44. Žalobca tiež považoval za dôvodné poznamenať, že žalovaný pravdepodobne disponoval originálom sporných listín a podľa neho možno celkom logicky usudzovať, že pokiaľ by sa tvrdenie žalovaného skutočne zakladalo na pravde, neexistuje jediný dôvod pre to, aby žalovaný na podporu svojich tvrdení, resp. na ich preukázanie v rámci žalobcom navrhnutého znaleckého dokazovania znalci tieto originály listín nepredložil.

45. Žalovaný však bol v tomto smere v priebehu celého konania pasívny, podpis na sporných listinách popieral len formálne a fakticky jediným dôkazom mala byť svedecká výpoveď otca žalovaného, ktorá však vo vzájomnej súvislosti s výpoveďou svedka G. I. potvrdila, že žalovaný sporné listiny skutočne podpísal. Žalobca tiež poukázal na to, že žalovaný obsah výpovede svedka G. I. (na pojednávaní konanom dňa 15.10.2020), do vyhlásenia dokazovania za skončené nerozporoval vlastnými substancovanými tvrdeniami, a ani takými, ktoré by ozrejmovali vlastný priebeh skutkového deja v časti podpisovania ručiteľského vyhlásenia žalovaného, ktoré by popreli skutočnosti uvádzané svedkom v jeho výpovedi.

46. Žalobca ďalej poukázal na svoje podanie zo dňa 02.11.2022, v ktorom porovnal výpovede svedkov G. I. ako aj pána C. staršieho v kontexte časových a skutkových súvislostí pri podpise sporných listín a okrem iného uzavrel, že výpoveď pána C. staršieho je tendenčná a účelová. Žalovaný obsah podania nerozporoval a možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalobcu žalovaný nevyužil ani účasťou na nariadenom pojednávaní zo dňa 22.11.2022. V dôsledku uvedeného sa tieto tvrdenia žalobcu stali v súlade s CSP nespornými.

47. Žalobca ďalej zhrnul chronologicky výpoveď svedka G. I. a poukázal na obsah zápisnice z pojednávania zo dňa 15.10.2020. Žalobca zastáva názor, že nedošlo k účinnému popretiu skutočností vyplývajúcich z výpovede uvedeného svedka G. I..

48. V závere žalobca konštatoval, že samotná skutočnosť, že určitá okolnosť je preukázaná iba s určitou mierou pravdepodobnosti, však nie je v sporovom konaní na závalu a neznamená, že súd má takúto okolnosť považovať za nepreukázanú. Nie je dôvod vylučovať pravdepodobnosť ako kritérium, na ktorom sudca môže postaviť svoje presvedčenie o skutkovom stave, zvlášť s prihliadnutím k tomu, že v praxi sa pravdepodobnosť v rozhodovacom procese v podmienkach neistoty bežne používa. Takúto pravdepodobnosť je v posudzovanom prípade možné založiť aj na výpovedi svedka G. I., keď žalovanému bola poskytnutá plná možnosť predkladať argumenty a dôkazy k spochybneniu takejto miery pravdepodobnosti.

49. K námietke nepreskúmateľnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie žalobca poukázal na závery stanoviska, ktoré prijalo občianskoprávne kolégium NS SR dňa 03.12.2015 pod R 2/2016.

50. Podľa názoru žalobcu okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré v priebehu konania vyšli najavo, uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom popísal priebeh konania, stanovisko procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad, a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery vysvetlil, jasne, presvedčivo a zrozumiteľne. Žalobca mal za to, že súd postupoval procesne správne, dostatočne umožnil jednotlivým procesným stranám konať tak, aby nedošlo k porušeniu ich práva na spravodlivý proces, prvostupňové konanie nemá žiadnu vadu, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a súd vykonal všetky dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a na základe takto vykonaných dôkazov dospel k správny skutkovým zisteniam.

51. Podľa názoru žalobcu teda nedošlo k znemožneniu stranám realizovať ich procesné právo na vysvetlenie dôvodov rozhodnutia v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, keď rozhodnutie okresný súd fakticky v relevantných záveroch riadne právne aj vecne odôvodnil.

52. Ďalej žalobca v odvolaní tvrdí, že žalovaný neuviedol v rámci odvolania také dôvody, na základe ktorých by bolo potrebné zmeniť alebo zrušiť rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu, v akom ho žalovaný napadol odvolaním. Rozsudok v žalovanom napadnutom rozsahu považuje žalobca za správny, riadne odôvodnený a vychádzajúci z relevantnej právnej úpravy a výsledkov dokazovania. Zároveň žalobca poukázal na judikatúru súdov, z ktorej vyplýva, že ak konanie pred všeobecným súdom neskončí podľa želania účastníka konania, táto okolnosť sama o sebe nie je právnym základom pre namietnutie porušenia ústavného práva.

53. Žalovaný sa k vyjadreniu žalobcu napriek písomnej výzve zo dňa 10.03.2023 nevyjadril.

54. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP) a oprávnenou osobou, proti rozhodnutiu, proti ktorému je možné podať odvolanie, bez nariadenia pojednávania v súlade s § 385 ods. 1 CSP viazaný rozsahom odvolania, odvolacími dôvodmi a zisteným skutkovým stavom súdom prvej inštancie (§ 379, § 380 ods. 1, § 383 CSP), prejednal odvolanie a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné. Rozsudok súdu prvej inštancie považuje vo výroku za vecne správny, preto ho podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

55. Primárne krajský súd uvádza, že v priebehu konania pred súdom prvej inštancie nedošlo k takému postupu, ktorý by mal za následok vadu konania, následkom ktorej by došlo k nesprávnemu rozhodnutiu vo veci. Po oboznámení sa s postupom a celým priebehom konania pred súdom prvej inštancie odvolací súd konštatuje, že nedošlo ani k nesprávnemu procesnému postupu, ktorým by žalovaný ako odvolateľ mal znemožnené uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces. Krajský súd uvádza, že žalovanému nebolo odňaté žiadne právo, ani znemožnený výkon žiadneho práva, ktoré ma zaručené procesno-právnym predpisom, pretože žalovaný mal umožnené uplatňovať svoje práva a oprávnené záujmy, ako aj uskutočňovať prostriedky procesnej obrany voči žalovanému nároku.

56. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

57. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

58. Podľa § 383 CSP, odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní.

59. V preskúmvanej veci krajský súd nezistil dôvod k tomu, aby zo strany odvolacieho súdu došlo k zopakovaniu alebo doplneniu dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie. V danom prípade preto vychádzal zo skutkového zistenia zisteného súdom prvej inštancie. Po preskúmaní veci na základe podaného odvolania žalovaným dospel krajský súd k záveru, že súd prvej inštancie zistil v dostatočnom rozsahu skutkový stav potrebný pre rozhodnutie, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s § 191 ods. 1 CSP a svoje rozhodnutie náležitým spôsobom odôvodnil podľa § 220 ods. 2 CSP. S dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie sa krajský súd stotožňuje a v podrobnostiach na tieto dôvody odkazuje.

60. Podľa § 488 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len ako „ObZ“) záväzkovým vzťahom je právny vzťah, z ktorého veriteľovi vzniká právo na plnenie (pohľadávka) od dlžníka a dlžníkovi vzniká povinnosť splniť záväzok.

61. Podľa § 409 ods. 1 ObZ, kúpnu zmluvou sa predávajúci zaväzuje dodať kupujúcemu hnutelnú vec (tovar) určenú jednotlivo alebo čo do množstva a druhu a previesť na neho vlastnícke právo k tejto veci a kupujúci sa zaväzuje zaplatiť kúpnu cenu.

62. Podľa § 303 ObZ, kto veriteľovi písomne vyhlási, že ho uspokojí, ak dlžník voči nemu nespĺnil určitý záväzok, stáva sa dlžníkovým ručiteľom.

63. Podľa § 304 ods. 1, ods. 2 ObZ, ručením možno zabezpečiť len platný záväzok dlžníka alebo jeho časť. Vzniku ručenia však nebráni, ak záväzok dlžníka je neplatný len pre nedostatok spôsobilosti dlžníka brať na seba záväzky, o ktorom ručiteľ v čase svojho vyhlásenia o ručení vedel. Ručením možno zabezpečiť aj záväzok, ktorý vznikne v budúcnosti alebo ktorého vznik závisí od splnenia podmienky.

64. Podľa § 306 ods. 1 ObZ, veriteľ je oprávnený domáhať sa splnenia záväzku od ručiteľa len v prípade, že dlžník nespĺnil svoj splatný záväzok v primeranej dobe po tom, čo ho na to veriteľ písomne vyzval. Toto vyzvanie nie je potrebné, ak ho veriteľ nemôže uskutočniť alebo ak je nepochybné, že dlžník svoj záväzok nespĺní, najmä pri vyhlásení konkurzu.

65. Podľa § 369 ods. 1 ObZ ak je dlžník v omeškaní so splnením peňažného záväzku alebo jeho časti, vzniká veriteľovi, ktorý si splnil svoje zákonné a zmluvné povinnosti, právo požadovať z nezaplatenej sumy úroky z omeškania vo výške dohodnutej v zmluve, a to bez potreby osobitného upozornenia.

66. Podľa § 369 ods. 2 ObZ, ak výška úrokov z omeškania nebola dohodnutá, dlžník je povinný platiť úroky z omeškania v sadzbe, ktorú ustanoví vláda Slovenskej republiky nariadením.

67. Podľa § 369c ods. 1 ObZ, omeškaním dlžníka vzniká veriteľovi okrem nárokov podľa § 369, 369a a 369b aj právo na paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, a to bez potreby osobitného upozornenia. Výšku paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky ustanoví vláda Slovenskej republiky nariadením.

68. Podľa § 1 ods. 1 až ods. 3 nar. vl. č. 21/2013 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Obchodného zákonníka sadzba úrokov z omeškania sa rovná základnej úrokovej sadzbe Európskej centrálnej banky platnej k prvému dňu príslušného kalendárneho polroka omeškania zvýšenej o osem percentuálnych bodov; takto určená sadzba úrokov z omeškania sa použije počas celého tohto kalendárneho polroka omeškania. Namiesto úrokov z omeškania podľa sadzby určenej podľa odseku 1 môže veriteľ požadovať úroky z omeškania v sadzbe, ktorá sa rovná základnej úrokovej sadzbe Európskej centrálnej banky platnej k prvému dňu omeškania zvýšenej o deväť percentuálnych bodov; takto určená sadzba úrokov z omeškania platí počas celej doby omeškania. Ak veriteľ požaduje úroky z omeškania v sadzbe určenej podľa odseku 1, použije sa tento spôsob určenia úrokov z omeškania počas celej doby omeškania.

69. Podľa § 2 nariadenia vlády č. 21/2013 Z.z., výška paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky podľa § 369c ods. 1 zákona je 40 Eur jednorazovo bez ohľadu na dĺžku omeškania.

70. Žalovaný v podanom odvolaní namieta, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil platnosť ručiteľského záväzku žalovaného, čo je podľa jeho názoru v rozpore s vykonaným dokazovaním v konaní.

71. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na čl. 8 CSP, podľa ktorého strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podporiť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdov. Odvolací súd konštatuje, že článok 8 CSP rozoznáva povinnosť tvrdiť a dôkaznú povinnosť a tieto je potrebné rozlíšiť od bremena tvrdenia a dôkazného bremena. Povinnosť tvrdiť ako procesná povinnosť vyžaduje od strany sporu presné, zákonom vymedzené konanie, pričom zo samotného § 150 ods. 1 CSP vyplýva procesná povinnosť tvrdiť, teda strany majú podľa tohto zákonného ustanovenia povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. Po splnení povinnosti tvrdenia stranou sporu nastupuje dôkazná povinnosť a dôkazné bremeno, t.j., že strana sporu musí produkovať dôkazy na podporu svojich tvrdených skutočností. Dôkazná povinnosť sa v konaní premení na dôkazné bremeno, ktorého neunesenie vedie k vydaniu nepriaznivého rozhodnutia v spore pre danú stranu. Odvolací súd zdôrazňuje, že dôkazná povinnosť, rovnako ako povinnosť tvrdiť a s nimi spojené bremená nezaťažujú len žalobcu, ale aj žalovaného, hoci nie v rovnakom rozsahu a v rovnakom momente.

72. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na právny názor vyslovený v rozsudku NS SR, sp.zn. 3M Cdo 6/2010 zo dňa 22.09.2010, z ktorého vyplýva, že okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer účastníkov konania. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena, okruh skutočností, (ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena. Tak napríklad v konaní o zaplatenie dlhu z určitej zmluvy má žalobca (veriteľ) povinnosť bremeno tvrdenia v tom, že so žalovaným (dlžníkom) uzavrel zmluvu, že na jej základe poskytol žalovanému určité plnenie a že žalovaný za toto plnenie neposkytol riadne a včas dohodnutú náhradu (odplatu). Na povinnosť tvrdenia nadväzuje povinnosť označiť dôkazy preukazujúce tvrdené skutočnosti; žalobcu zaťažuje dôkazné bremeno preukázať uzavretie zmluvy a poskytnutie plnenia podľa nej. Ak sú tieto skutočnosti preukázané, žalobca uniesol tak bremeno tvrdenia, ako aj bremeno dôkazu. Žalovaný (dlžník) nie je procesným subjektom, ktorého by sa vyššie spomenuté procesné povinnosti netýkali; pokiaľ sa chce v konaní úspešne brániť, musí tvrdiť, že za poskytnuté plnenie zaplatil a na svoje tvrdenie musí označiť dôkazy. Teória v tejto súvislosti hovorí o tzv. presúvaní dôkazného bremena. Ide tu o rozdelenie bremena tvrdenia dôkazného bremena medzi účastníkov konania v závislosti od aktuálneho stavu (pribehu) konania a od toho, ako právna norma vymedzuje práva a povinnosti účastníkov hmotnoprávneho vzťahu.

73. Pokiaľ teda žalovaný v odvolaní namieta, že žalobca nezvládol dôkazné bremeno preukázania ním tvrdenej skutočnosti, že ručiteľský záväzok podpísal žalovaný, a to vzhľadom na závery znaleckého posudku č. 9/2022 zo dňa 12.03.2022, odvolací súd s touto odvolacou námietkou žalovaného nesúhlasí. Odvolací súd v súlade s názorom súdu prvej inštancie má za to, že žalobca v žalobe opísal rozhodujúce skutočnosti, ktoré podporil dôkazmi, a to okrem iného aj Všeobecnými obchodnými podmienkami zo dňa 01.01.2014, kde v kolónke kupujúci - štatutárny orgán sa nachádza parafa, teda ide o listinný dôkaz, ktorým žalobca preukazoval podpísanie týchto Všeobecných obchodných podmienok štatutárnym zástupcom kupujúceho, t.j. žalovaným. Článok 3 bod 3.7. Všeobecných obchodných podmienok hovorí, že štatutárny orgán kupujúceho uvedený v tejto zmluve týmto v zmysle § 303 Obchodného zákonníka, zák. č. 513/1991 Zb. v znení neskorších predpisov prehlasuje, že na seba preberá záväzok v plnej miere uspokojiť predávajúceho ako veriteľa, v prípade ak kupujúci ako dlžník nesplní riadne a včas svoje záväzky vyplývajúce z rámcovej, alebo čiastkovej zmluvy. Z uvedeného vyplýva, že žalobca pri podaní žaloby si splnil svoju povinnosť tvrdenia, ako aj dôkaznú povinnosť, a preto bremeno tvrdenia a preukázania žalovaným tvrdených skutočností prešlo na neho.

74. Pokiaľ žalovaný v konaní namieta, že listinu Všeobecné obchodné podmienky, z ktorej vyplýva ručiteľské prehlásenie štatutárneho zástupcu kupujúceho žalovaný nepodpísal, bol povinný v konaní túto

skutočnosť preukázať. Samotná skutočnosť, že žalobca na základe žalovaným tvrdených skutočností, ktoré žiadnym hodnoverným dôkazom nepreukázal, navrhol vykonať v konaní znalecké dokazovanie ohľadne pravosti podpisu žalovaného, nezbavuje žalovaného povinnosti ním tvrdené skutočnosti v konaní preukázať.

75. Pokiaľ žalovaný poukazuje na závery znaleckého posudku č. 9/2022 zo dňa 12.04.2022 vypracovaného znalcom Ing. Jaroslavom Kovalickým, z ktorých záverov vyplýva, že znalec konštatoval, že nie je možné jednoznačne potvrdiť, ale ani jednoznačne vylúčiť, že originál sporného podpisu je pravým podpisom A. B. C., narodeného XX.XX.XXXX na písomnosti „Všeobecné obchodné podmienky zo dňa 01.01.2014 k cenovej ponuke PO_99_2014_KA zo dňa 11.08.2014, odvolací súd konštatuje, že z uvedeného konštatovania znalca tak nevyplýva záver, ako ho prezentuje žalovaný v podanom odvolaní, že žalobca nepreukázal, že sporný podpis je podpisom žalovaného.

76. Tak, ako odvolací súd uviedol vyššie dôkazné bremeno preukázania, že podpis na Všeobecných obchodných podmienkach nie je podpisom žalovaného bolo práve na žalovanom, pričom žalovaný v konaní neprodukoval okrem návrhu na výsluch jeho otca žiaden dôkaz preukazujúci ním tvrdené skutočnosti.

77. K samotnému výsluchu svedka – otca žalovaného A. B. C., narodeného XX.XX.XXXX odvolací súd konštatuje, že odvolací súd nepovažuje výpoveď tohto svedka za hodnovernú, keďže je v rozpore s výpoveďou svedka G. I., ktorý svedeckou výpoveďou potvrdil, že A. B. C. – otec žalovaného tieto Všeobecné obchodné podmienky nepodpísal, keďže ich podpísala osoba, ktorú otec žalovaného predstavil ako svojho syna. Touto svedeckou výpoveďou teda svedok G. I. spochybnil svedeckú výpoveď A. B. C. – otca žalovaného, ktorý tvrdil, že predmetné Všeobecné obchodné podmienky podpísal on.

78. Vzhľadom na uvedené odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvej inštancie vyslovenom v napadnutom rozsudku, že žalobca zvládol v konaní povinnosť tvrdenia, ako aj dôkaznú povinnosť, pričom žalovaný dôkazné bremeno preukázania ním tvrdených skutočností v konaní nezvládol, následkom čoho považoval ručiteľský záväzok žalovaného za platný.

79. Žalovaný tiež v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie si osvojil výklad právnej normy v rozpore so základnými metódami výkladových pravidiel právnej normy. V tejto odvolacej námietke však nekonkretizoval, s ktorými základnými metódami výkladových pravidiel právnej normy je výklad právnej normy prezentovaný súdom prvej inštancie v rozpore. Odvolací súd teda nemôže reagovať na túto odvolaciu námietku, pokiaľ z nej nevyplývajú konkrétne tvrdenia a odvolacia námietka je formulovaná vo všeobecnej, ničím nekonkretizovanej námietke.

80. Odvolací súd tiež nesúhlasí, že výrok napadnutého rozsudku je v rozpore s výsledkami dokazovania, nakoľko civilné sporové konanie je zaťažené koncentráciou konania a ako už bolo uvedené, je dôkaznou povinnosťou strán konania preukázať tvrdené skutočnosti, pričom dôsledkom nezvládnutia dôkazného bremena v konaní tak ako už bolo uvedené, je prehra v spore.

81. V podanom odvolaní žalovaný tiež namieta, že písomné vyhotovenie rozsudku neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, pričom prezentuje názor, že rozhodnutie súdu prvej inštancie nespĺňa kvalitatívne požiadavky rozhodnutia vymedzené v § 220 ods. 2 CSP a zároveň je v rozpore so základným právom na súdnu ochranu podľa ustanovenia článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

82. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na konštantnú judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, hodnotením dôkazov (sp.zn. IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (sp.zn. I. ÚS 50/04). Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze sp.zn. III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu (sp.zn. IV. ÚS 115/03). Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní

skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo na spravodlivé súdne konanie (sp. z. III. ÚS/209/04, sp.zn. IV. ÚS 112/05, sp.zn. I. ÚS 380/08, sp.zn. III. ÚS 172/2010 a sp.zn.II. ÚS 537/2010).

83. Odvolací súd konštatuje, že okresný súd v odôvodnení rozsudku dostatočným spôsobom uviedol, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán sporu, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil a ako vec právne posúdil s odkazom na rozhodovacia súdna prax. Z uvedených dôvodov odvolací súd uvádza, že rozsudok súdu prvej inštancie spĺňa zákonné požiadavky normované v § 220 CSP. Odvolacia námietka žalovaného týkajúca sa obsahu rozhodnutia vo veci samej preto nie je dôvodná.

84. Odvolací súd je v zmysle § 380 ods. 1 CSP viazaný odvolacími dôvodmi uvedenými v podanom odvolaní, preto napadnuté rozhodnutie okresného súdu preskúmal iba v rozsahu dôvodov uvedených žalovaným v podanom odvolaní a inými dôvodmi sa nezaoberal. Vady, ktoré sa týkali procesných podmienok, ktoré preskúmava odvolací súd aj keď neboli v odvolaní uplatnené (§ 380 ods. 2 CSP), odvolací súd v konaní nezistil. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody odvolací súd rozhodnutie okresného súdu ako vecne správne podľa § 387 ods. 1, 2 potvrdil.

85. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že nárok na ich náhradu priznal žalobcovi voči žalovanému, ktorý nebol v odvolacom konaní úspešný. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie v súlade s § 262 ods. 2 CSP.

86. Rozhodnutie bolo prijaté členmi odvolacieho senátu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).